

Nr 595

av herrar Eriksson i Arvika och Jonsson i Mora

om vidgad rätt till avdrag vid taxering för ökade levnadskostnader vid bosättning på annan ort.

Om en skattskyldig bor på annan ort än den där han har anställning, har han i regel inte rätt att vid inkomsttaxeringen åtnjuta avdrag för de ökade levnadskostnader han därigenom ådrager sig. Avdrag medges blott för det fall att anställningen avser endast en kortare tid eller skall bedrivas på flera olika platser eller det av annan anledning inte skäligen kan ifrågasättas att den skattskyldige skall avflytta till den ort där arbetet skall utföras. Den som på grund av sitt arbete bosatt sig på annan ort än den där hans familj bor, får dock göra avdrag för den ökning i levnadskostnaderna som föranleds därav om det med hänsyn till makes förvärvsverksamhet, svårighet att anskaffa familjebostad eller annan därmed jämförlig omständighet inte kan ifrågasättas, att familjen skall avflytta till den skattskyldiges bostadsort (punkt 2 av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen).

I dagens svenska samhälle är det en vanlig företeelse att människor, som till följd av strukturomvandlingen i näringslivet förlorat sina utkomstmöjligheter på den ort där de är bosatta och tagit arbete på annan ort, likväl bibehåller sin bostadsort. Skälen därtill kan variera — den skattskyldige har ett eget hem som han inte vill lämna eller inte kan avyttra till fullt värde, familjen vill bo kvar i en invand miljö, kanske skulle en flyttning vara till nackdel för barnens utbildning. I de fall avståndet mellan hemorten och arbetsorten inte tillåter dagliga resor bor den förvärvsarbetande under arbetsveckan på den ort där han har sitt arbete och vistas hos familjen på hemorten endast under veckosluten. Förhållandena är mera sällan sådana, att avdrag för ökade levnadskostnader kan medges enligt de därför gällande reglerna.

Utformningen av de nuvarande avdragsreglerna synes vara grundad på uppfattningen, att den som har anställning normalt skall vara bosatt på eller i närheten av tjänstgöringsorten. Föredrar någon att varaktigt bo på en mera avlägsen ort, är detta hans ensak och samhället tar vid beskattningen ingen hänsyn till att han därigenom vidkännes ökning i sina levnadskostnader. Frågan är emellertid om detta betraktelsesätt längre är berättigat. Följderna för samhället av omflyttningen av arbetskraften är inte odelat gynnsamma. I utflyttningskommunerna sjunker skatteunderlaget, servicenäringarna förlorar en del av sitt kundunderlag, privata och samhälleliga investeringar sjunker i värde, kort sagt: alla de negativa effekter som en avfolkning har i släptåg uppträder, medan inflyttningskommunerna tvingas till stora investeringar.

Med hänsyn härtill har samhället ingen anledning att genom beskattningens utformning försvåra för den som så önskar att bo kvar på sin

bostadsort. De nuvarande bestämmelserna om avdrag för ökade levnads-
kostnader vid bosättning på annan ort än sysselsättningsorten bör därför
liberaliseras.

Med hänvisning till ovanstående hemställer vi

att riksdagen i skrivelse till Kungl Maj:t måtte begära att förslag till
liberalare regler utarbetas i fråga om avdrag vid inkomstbeskatt-
ningen för ökade levnadskostnader i fall då skattskyldig har tjänst
eller anställning på annan ort än där han är bosatt.

Stockholm den 27 januari 1971

KARL ERIK ERIKSSON (fp)
i Arvika

ANDERS JONSSON (fp)
i Mora